

Keď sa povie slovo Vianoce, každý si predstaví vyzdobený stromček, dobré jedlo, voňavé koláče, betlehenskú scenériu. V našich betlehemoch nájdeme rôzne postavy ľudí a zvierat, od tradičných – sv. rodina, pastieri, mudrci, zvieratá – až po novodobé – ako je aj slovenský betlehem v Rajeckej Lesnej. Ale skúsme sa pozrieť na to, čo je najdôležitejšie na Vianociach. Pozrime sa do betlehemov nie na tie ozdoby, domčeky, postavičky, zvieratká, ale na práve narodeného Ježiša. Pozrime sa na jeho tvár, aká je, ako sa usmieva a je šťastná.

Začína pôstne obdobie. Predstavíme si krížovú cestu, kalváriu, rímskych vojakov, hrob. Modlia sa i hrajú jednotlivé zastavenia cesty nášho Pána. Ježišova tvár je zrazu

plná bolesti a smútku.

Keď tak sledujem tváre ľudí, vidím často v nich práve tieto dve polohy Ježiša – radosť a bolesť. Ale to je tak celá podobnosť. Pán. Posiela nám ich ako samého seba, chce, aby sme mu skrze nich prejavili svoje city, svoju oddanosť a lásku, vďaku a vernosť svojmu Stvoriteľovi.

Naše pocity sú iné. Radujeme sa, keď sa nám niečo podarí, keď dačo dobré pre seba získame. Smútime nad stratami blízkych, nad problémami v rodine.

Tvár dokáže o človeku veľa povedať. Prezrádza našu náladu, našu starostlivosť o seba i o druhých, našu povahu. Je prvým nárazníkom pri budovaní vzťahu. Usmievavá tvár dokáže zlepšiť náladu, zamračená sa nám stáva nesympatická. Každý z nás má zaujímavú tvár, je odrazom našej duše. V tvári tak vidíme nielen vonkajšiu krásu, ale aj vnútorné hodnoty. Naša duša je stvorená Bohom, sme jeho súčasťou a on sa v nás prejavuje, či si to pripúšťame alebo nie. Stačí sa zadívať na tvár nejakého človeka a vidíme nielen rysy, ale aj obraz nášho Stvoriteľa.

Málokedy nás napadne vidieť v ľuďoch Boha, a pritom jeho prítomnosť je tak zjavná. Kocháme sa pohľadom na sošky a obrazy Ježiša Krista, čo sú len mŕtve predstavy umelcov, a zabúdame obdivovať živého Krista v našich bratoch a sestrách okolo nás. Musíme sa naučiť hľadiť na ľudí ako na živých poslov, ktorých nám poslal do cesty Pán. Posiela nám ich ako samého seba, chce, aby sme mu skrze nich prejavili svoje city, svoju oddanosť a lásku, vďaku a vernosť svojmu Stvoriteľovi.

Keď sa Kristus mal narodiť, nešlo sa slušného bývania pre neho, pre Dávidovho dediča, pre kráľovského potomka, pre izraelského princa. Keď prechádzal Jeruzalemom s krížom na pleciah, miesto kvetov bol zahrnutý pľuvancami, miesto slávnostných výkrikov nadávkami, miesto kráľovskej koruny ozdobený pichliačmi z kríka. Rozumie našim problémom, bolestiam, ťažkostiam. Prežil ľudský život preto, aby nám dokázal, ako nás má Boh rád. Tohto Krista nájdeme v každom človekovi, ktorého stretne. V každom z nás je skrytý on sám, aby sa cez nás dával ako pomoc biednym, problémovým, trpiacim. Chce pomáhať, hľadiť, utešovať. Chce láskať, radovať sa i plakať. Nájdime v každej ľudskej bytosti, v každej tvári Krista, ktorý sa nám prihovára. Usmejme sa na neho, keď plače, zahrňme ho láskou, keď sa cíti opustený, ozdobme ho milým slovom, keď sa cíti poranený.

Hľadajme Boha v sebe a v iných, nájdime ho v duši a uvidíme v tvári každého človeka Kristovu tvár.

Jaroslav Chovanec, farár

Obsah

Zamyslenie	1
	<i>J. Chovanec, farár</i>
Úvodník	2
	<i>Andrea Šprláková</i>
O pôste	3
	<i>p. Bernardín Šmid, OFM</i>
Pôst - cesta k osvieteniu	4
	<i>p. Bernardín Šmid, OFM</i>
Život - dar	6
	<i>Janka Benická</i>
Ján Mária Vianney II.	7
	<i>Mária Balúnová</i>
Po niekoľkých rokoch	8
	<i>Branislav Kožuch, kaplán</i>
Spomienka	10
	<i>Ján Banovčan</i>
Spomienky na Vianoce	11
	<i>Renáta Janoviaková</i>
Jasličková akadémia	12
	<i>Marta Floreková</i>
Živý Betlehem	12
	<i>Branislav Kožuch, kaplán</i>
V ľudskej plnosti	14
	<i>Andrea Šprláková</i>
Ako na Nový rok	14
	<i>Mária Laceková</i>
Nový rok v Alfe	15
	<i>Štefan Žemběry</i>
Tristianus	16
	<i>Erika Kristovčáková</i>
Radost' druhým	17
Učme sa láske	19
	<i>Marka Schifferdeckerová</i>

Na úvod

Po pár mesiacoch sa vám prihovárime s ďalším číslom časopisu Radost'.

Keďže je to prvé vydanie v tomto roku, všetkým našim čitateľom želim veľa Božej milosti a naplnenie snov a túžob.

Čaro Vianoc, keď sa svet okolo nás stáva zrazu krajším a ľudia srdečnejšími, pominulo a nastal čas pôstu. Čas, ktorý možno znamená pre mladších hlavne koniec zábav, pre tých skôr narodených možno snahu niečoho sa zriecť, alebo...? Akú úlohu má však pôst naozaj zohrať v našom živote?

Nedávno môj známy poznamenal, že sa mu zdá, akoby neveriaci išli niekedy nám kresťanom príkladom. Keď som sa ho spýtala prečo si to myslí povedal mi, ako sa pred pár dňami stretol s udalosťou, ktorá ho v tom tak trochu utvrdila.

Cestoval autom so svojim synom, keď na jednom úseku cesty musel dlhšie čakať kôli neodtiahnutému vraku auta po autohavárii. Chvíľu sa rozprával s policajtom, ktorý tam hliadkoval, keď k nim prišla neďaleko bývajúca pani a podala im po šálke horúcej kávy a po čokoláde. Poďakoval slovami: „Pán Boh zaplať,“ a čokoládu išiel dať

synovi do auta. Pani odišla, o chvíľu sa vrátila po šálky, a s milým úsmevom podala ďalšiu čokoládu. Pritom poznamenala, že nie je veriaca, ale je rada, ak môže niekomu pomôcť.

Toto ho pohlo k zamysleniu sa, lebo vraj my kresťania vieme byť tiež takí dobrosrdeční, ale len na Vianoce.

Mal pravdu? Asi by sme sa mali nad tým zamyslieť, lebo naozaj, ak si všimneme ľudí okolo seba, ale hlavne seba, počas Vianoc sme veľmi dobrosrdeční, usmievať a láskaví. To je samozrejme v poriadku, ale čo už v poriadku nie je, keď sa Vianoce pominú, opäť sme uponáhľaní, zamračení. Idyla sa pominula, tak prečo by to malo niekomu vadit'?

Obdobie pôstu sa v živote kresťana spája s prípravou na večnosť. Je potrebné prehodnotiť svoj život práve teraz podľa príkazu lásky: „Miluj Boha nadovšetko a svojho bližneho ako seba samého.“

Ak sa naučíme pozerat' na svet cez toto prikázanie, nebudeme potrebovať idylu Vianoc. Vianoce budú v nás aj počas bežného roka, pri všetkom strese a námahe.

Andrea Šprláková

Rodinné sv. omše

Rodinné sv. omše bývajú jedenkrát za mesiac, väčšinou tretí štvrtok. Vždy sú na inú tému. Na danú tému si deti pripravujú vlastné výtvory, ktoré prinášajú v obetnom sprievode na oltár. Rodinnú atmosféru dotvára svojim spevom zbor Mária. Po sv. omši býva krátka adorácia, na ktorej odovzdávame naše rodiny do Božej lásky.

Eva Valková

Jednou vetou

• Ďakujem všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom - duchovne, hmotne, svojou prácou pricinili o rozvíjanie nášho farského spoločenstva v duchu kresťanskej lásky. Viem, že Boh vašu námahu odmení.

Jaroslav Chovanec, farár

• Chceme sa touto cestou ešte raz poďakovať dobrodincom za zbierky, pretože u nás v kostole (v Číte) prvýkrát bolo aj napriek 40'-vým mrazom. Nech vás Pán žehná a chráni od každého nešťastia!

Miloš Krakovský, misionár(Rusko)

• Dovoľte mi popriať všetkým redaktorom a čitateľom časopisu Radost' veľa radosti zo života, z práce, z pevného zdravia a zo splnených túžob.

Ing. Ján Banovčan, starosta obce Zábiedovo

O pôste

„Proti žiadosti tela je pôst, proti žiadosti očí almužna, a proti pýche života modlitba“. (sv. Augustín)

Vstúpili sme do pôstnej doby. Možno si kladieme otázku: „Prečo pôst?“ Pôst sa obyčajne v našom podvedomí spája s potrebou čosi napraviť. Pôst sa predpisuje ako kúra pri rôznych ochoreniach. Ale prečo sa máme postiť my kresťania? Sväté písmo nám odpovedá na tieto otázky.

Kniha Genезis a list sv. Pavla Rimanom nám odhaľujú, že to s naším svetom nie je v poriadku.

V podstate každý súdny človek to vidí a uznáva. Hriech je čosi reálne, čosi na čo sme si síce zvykli, ale predsa uznávame, že nás aspoň vo svojich najhrubších prejavoch zasakočí. Aspoň vtedy, keď sa bezprostredne týka našej osoby, keď sme boli my okradnutí, ohovorení, zneužití, vtedy plne chápeme, že je to zlo, ktoré by nemalo v tomto svete existovať. Zvykli sme si na to, že dvere sa pre istotu zatvárajú, že sa bicykel pred obchodom pre istotu zamýka. Nevieme si predstaviť takú kultúru, kde by sa dvere nezamykali a kde by sa bicykle pred obchodom alebo dokonca pred kostolom nekradli. Zvykli sme si na zvláštnu kultúru, kde sa človeku zásadne neverí a kde sa vyžaduje potvrdenie na potvrdenie. Zvykli sme si na to, že dejiny ľudstva, tak ako sa ich učíme, sú dejinami vojen. Zvykli sme si na to, že v zásade každý myslí v

prvom rade na seba. Sú to veci, ktoré nás znovu a znovu zraňujú a predsa si myslíme, že to ináč nie je možné. Musíme žiť vo svete, kde nemáme žiadnu istotu, či sa ráno zobudíme. Zvykli sme si na rôzne prírodné katastrofy, ktoré prevrátia naruby všetko, čo sme vytvorili. Ak toto všetko spoznáваме, ak aspoň vierou vidíme iný možný svet, Boží svet, prírodný svet, uvedomujeme

si, že musíme čosi robiť k náprave pomerov. Musíme robiť pokánie.

Kniha Genезis nám odhaľuje počiatok existencie problému.

Strom „poznania dobra a zla“, z ktorého sa Adam s Evou rozhodli jesť, nám predstavuje inú alternatívu ako vieru Bohu. Človek bol pozvaný k tomu, aby vierou prijal Boží zákon ako návod pre svoj život. Boží zákon presne vymedzuje, čo je dobré a čo je zlé pre

ľudia odmietli prijať návod ku svojim bytostiam. Zvolili si cestu svojvôle. Rozhodli sa žiť pre seba a podľa seba a tým pádom bez Božej pomoci, len čisto z vlastných ľudských síl. Bez Božích prikázaní a bez Božej záruky na život. Stratil raj a Božie priateľstvo. Jesť zo stromu poznania dobra a zla nám predstavuje snahu človeka zobrať si život do vlastných rúk a snahu určovať, čo je dobré a čo je zlé. A to je opak viery. Je to smerovanie, ktoré nás vyháňa z raja.

Môžeme konštatovať, že Cirkev prevzala pôst zo židovskej náboženskej praxe.

Židia poznali jeden pôstny deň v roku a to bolo na sviatok Jom Kippur – deň zmierenia. Tento bol záväzný pre všetkých, ale známkou zbožnosti bolo postiť sa dvakrát do týždňa a to v pondelok a vo štvrtok. Pri zvláštnych príležitostiach alebo v dobe núdze boli vyhlasované verejné pôstne dni. Židia chápali pôst, ako úpenlivú prosbu k Bohu, ako znamenie toho, že to so svojou modlitbou myslia vážne, tiež ako výraz pokánie a snahu o zmier. V pôste vyznávali pred Bohom svoju hriechnosť a prosili o odpustenie a pomoc. Pôstom sa snažili vrátiť k Bohu.

Ranná Cirkev prebrala tieto myšlienky, ale pôst praktizovala v iné dni.

človeka a toto človek nemôže zmeniť. Keby človek poslúchol hlas svojho Stvoriteľa, jeho život, radosť a pokoj by nemali konca. Možno nám pomôže k pochopeniu toto podobenstvo. Keď kupujete automatickú práčku, predavač vám ponúka okrem zakúpeného tovaru zásadne dve veci: „návod na použitie“ a „záruku“. Keby niekto odmietol prijať návod, nedostal by ani záruku. Prví

V stredu a v piatok, ako spomienku na Kristovo zatknutie a umučenie. V stredu, v piatok a počas pôstnej doby sa jedlo len od 15.00 hod. V kláštoroch sa praktizovali ešte prísnejšie pôsty. Pôstom kresťania vyznávali, že tu spása ešte nie je tak, aby ňou boli úplne preniknutí. Pre kresťanov boli pôstne dni, dňami väčšej bdelosti pre Boha. Nazývali ich podľa vojenských hliadok „stationes“. Toto vojenské chápanie pôstnych dní nachádzame aj vo výroku pápeža Benedikta XIV, ktorý povedal: „Zachovávanie veľkého pôstu je záväzkom nášho duchovného vojska. Ním sa odlišujeme od nepriateľov kríža Ježiša Krista. Ak sa on uvoľní, stane sa to na škodu Božej slávy, na poputí katolíckeho náboženstva, na záhubu kresťanských duší. A netreba pochybovať, že táto nedbanlivosť sa stane prameňom mnohých katastrof pre národy, mnohých pohrôm vo verejných záležitostiach a mnohých nešťastí pre jednotlivcov.“

Možno si povieme: „Čo zmôže môj pôst proti zlobe celého sveta?“ Na počiatku svetovej skazy stojí jeden človek, hovorí sv. Pavol v liste Rimanom: „Ako skrze jedného človeka vstúpil do

tohto sveta hriech a skrze hriech smrť, teda ak previnenie jedného prinieslo všetkým ľuďom odsúdenie, tak spravodlivosť jedného priniesla všetkým ľuďom ospravedlnenie, ktoré dáva život.“ Toto je moc každého jedného. Môžeš začať od seba a predsa môžeš týmto ne-

nápadným spôsobom zachrániť mnohých.

Vzťah pôstu a Eucharistie.

Pozrime sa na pôst ešte z jednej strany. Je to vzťah pôstu a Eucharistie. V predošlých dobách si kresťania viacej uvedomovali túto spojitosť, pretože bol pred svätým prijímaním predpísaný dlhší pôst ako dnes. Kto sa postí, zrieka sa jedla i pitia. V Eucharistii však oslavujeme jedlo i pitie. Človek sa v raji prehršil jedením, teraz získava spásu a spoločenstvo s Bohom skrze Eucharistiu. Práve to, čo si človek v pôste odopiera, stáva sa tou najvnutornejším úkonom vzťahu s Bohom. Dary chleba a vína sa premieňajú v Kristovo Telo a Krv a sú podávané človeku. Ich požívanie človeka privádza k jednote s Bohom. Tak sa stáva jedlo i pitie posvätným. Eucharistia je v tomto zmysle prekonaním prvotného pádu človeka, ktorý sa chcel jedením zmocniť božstva. Premena nášho pokrmu a nápoja v najvyššiu formu stretnutia s Bohom v Eucharistii ukazuje, že pôst má v zásade vždy kladnú funkciu. Nie, že by nám nechcel dopriať jedlo a pitie, ale chce, aby pre nás oboje zduchovnelo.

p. Bernardín Šmid, OFM

Pôst - cesta k osvieteniu

V mnohých starovekých i terajších kultúrach sa pôst používal a aj používa k vyvolaniu extatických stavov, snov a vízií. Už v antike sa napr. veštec Orákula z Kláru pripravoval tri dni pôstom, keď mal vyhlásiť nejakú veštbu. V Afrike existuje príslovie: „Trvalo plný žalúdok (sýty) tajomné veci neuvidí.“ I cirkevní otcovia sú toho istého názoru:

Tertulián uvádza ako príklad Mojžiša a Eliáša, aby ilustroval, ako pôst človeka uschopňuje k nazeraniu Božích tajomstiev a dôvernému styku s Bohom. O Mojžišovi hovorí, že „sa postil nad ľudské sily štyridsať dní a práve toľko nocí, keď mu silu prepožičiavala viera ducha, takže svojimi očami videl,

nazeral slávnú krásu Boha, na vlastné uši počul Boží hlas a v srdci premyslel Boží zákon.“

Ďalej tvrdí, že sa Kristus na hore Tábor právom v tele zjavil Mojžišovi a Eliášovi, pretože to boli jeho druhovia v pôste. Eliáš sa predsa taktiež postil štyridsať dní a nocí na svojej ceste púšťou

k Božej hore Horeb. Tam potom smel zakúsiť Boha samotného v šumení vánku. ....K akému priateľskému styku s Bohom tu bol pripustený! „Čo tu robíš Eliáš?“ – neznie toto zvolanie omnoho priateľskejšie, než ono : „Adam, kde si?“ Človeku, ktorý jedol, to znelo ako hrozba. Tomu, ktorý sa

postil, však ako lichôtka. Tak veľké uprednostnenie spôsobí zrieknutie sa jedla a pitia – z človeka robí člena Božej domácnosti a vskutku pridružuje rovného k rovnému. Lebo ak večný Boh nikdy nelačne, ako svedčí skrze Izaiáša, „*potom sa človek, až bude žiť bez potravy, vyrovná Bohu.*“

Ako ďalší príklad toho, že náš pôst uvádza do dôvernosti s Bohom, uvádza proroka Daniela. Aby Daniel rozpoznal význam kráľovho sna, tri dni sa postí a tým dostáva tento dar. Podobne hodnotí aj NZ postavu prorokyne Anny. Sumárne môžeme konštatovať, že pôst nás privádza do Božej blízkosti, poskytuje jasnejší pohľad do Božích tajomstiev a umožňuje dôvernejšie spoločenstvo s ním.

Obraz návratu do raja a anjelského života je ďalej vykreslený

predstavou o zduchovení tela, ktoré je výsledkom pôstu.

Sv. Ambróz hovorí, že by sme mali podobne ako Eliáš „*premieňať*“ prirodzenosť ľudského tela silou nezničiteľného pôstu. Pôst zduchovňuje naše telo, vzdáva ho od vlády hriechu a dáva nám väčšiu slobodu vzhľadom k pozemským potrebám. Dopomáha nám k duchovnému telu a už teraz nám poskytuje účasť na Kristovom vzkriesení. Pôst vedie postiaceho k prahu neba. Vďaka týmto účinkom stráca pôst svoju trpkú prichuť. Dáva duchovnú radosť. Sv. Benedikt píše, že sa pôstom môžeme cvičiť v „*radosti Ducha Svätého*“.

Sv. Augustín hovorí, že nás „*k pôstu ženie radosť ducha, ktorý si obľúbil duchovné veci, ktorých ľúbeznosť mu vždy vnuká istý odpor k telesným pokrmom*“. V pôste človek prichádza stále viac na chuť Bohu. Kresťan aj pôstom svedčí o sile, ktorá vychádza z každého Božieho slova. Pôst nám umožňuje preniknúť do poznania tajomstva.

Dr. Buchinger popisuje duševné účinky pôstu takto: „*Každý, kto sa postí, spozoruje, že sa v jeho duševnej konštitúcii, v jeho priebehu mnoho duševných funkcií zmení. Vystupňuje sa vnímavosť. Fantázia je živšia. Koncentrácia zostáva nezmenená. Zmysly sú bystrejšie... Je vnímateľný určitý druh uvoľnenia kŕčovito stiahnutej psychickej konštitúcie, ďalej vyjasnenie situácie a vyšší jemnocit... Vylupuje sa pravé jadro: človek na-*

chádza sám seba, objavuje vnútorný ľudový bod, metacentrum, totiž vnútorný domov.“

Pozná však aj nebezpečenstvo pôstu. Myslíme teraz na viacdnový hladový pôst. Hovorí, že na počiatku pôstu prežije človek výkyv k depresívnej strane, potom však zreteľný výkyv k manickej strane. Človek je zrazu veselý, plný optimizmu, ale tieto manické stavy ho zvädzajú k preceňovaniu sa. Môžu ho viesť k určitým krkolomnostiam, bezohľadnosti a postupne až k príliš citlivej vnímavosti až medialite. Preto tento doktor tvrdí, že k viacdnovému pôstu je potrebné duchovné doprevádzanie a modlitba, aby pôst nebol zneužitý k preceňovaniu vlastnej hodnoty. Postiť sa znamená plávať proti prúdu. To je možné len vtedy, ak sa postíme z čistých motívov. Inak je pôst skôr na škodu. Duchovní učitelia hovoria, že aj démoni môžu nabádať k pôstu. Avšak ak sa človek nepostí v Duchu Svätom, nevedie ho pôst k osvieteniu, ale skôr k zaslepenosti., ktorá leží veľmi blízko k osvieteniu. To potom nutne vedie ku skaze. Človek prestáva vnímať realitu, bližných okolo seba, stráca zmysel pre vlastné hranice a končí v sebaprečňovaní, až v šialenstve. Osvietenie a zaslepenie ležia tesne vedľa seba. Pôst môže viesť k obidvom. Pôst nás k osvieteniu privedie len vtedy, keď v ňom objavíme svoju slabosť a nie silu. Pôst nás má viesť do priepasti našej slabosti, v ktorej sa stretneme s priepasťou Božou.

p. Bernardín Šmid, OFM

„*Aké krásne, aké nádherné je spoznávať Boha, milovať ho a slúžiť mu!*

Na zemi nemáme robiť nič iné. Všetko ostatné je stratený čas.

Kiežby sa všetci ľudia vo svojom vnútri mohli zaoberať láskou k tebe, môj Bože, aj keď navonok sa každý venuje svojim záležitostiam.“

sv. Ján Mária Vianney

Život - dar zadarmo, ale nie nadarmo...

Dom Charitas sv. Františka z Assisi v Trstenej bol vybudovaný v polovici deväťdesiatych rokov, a to rekonštrukciou rodinného domu manželov Grobarčíkovcov, jeho nadstavbou a prístavbou. Za pomoci mestského úradu, farskej charity a štedrých darcov vyrástla trojposchodová budova, v ktorej sa nachádza desať dvojposteľových a dve trojposteľové

izby s hygienickým zariadením pre klientov, prevádzkové miestnosti a kaplnka. Tá bola posvätená dňa 12. mája 2000 pánom dekanom Michalom Tondrom z poverenia otca biskupa Františka, kde pre nás i našich drahých klientov vysluhujú sviatosti i slúžia sv. omše bratia františkáni.

Jedným zo sľubov pri vysviacke biskupa je služba činorodej lásky. Naplnením tohto sľubu je práve poskytovanie komplexných služieb v tomto dome. Dôvera klientov, že sa slabí a zraniteľní môžu vložiť do našich rúk je zaväzujúca a našou úlohou je vytvárať im priestory, ktoré budú dostatočne veľké pre ich strach aj nádej, pre ich život v našom dome.

V súčasnosti je domovom pre 26 klientov. Do dnešného dňa bola poskytnutá sociálna služba 95 klientom. Ich veková hranica sa pohybuje od 50 do 90 rokov. Je to viac ako desaťročie, ako k nám zavítali prví obyvatelia, troch z nich stretnete ešte dnes.

Kvalita starostlivosti Domu Charitas je starostlivosťou o človeka bez predsudkov a zaujatosti. Jej prameňom je zodpovedná

výchova všetkých nás k úcte voči starším. Sme viazaní jeden na druhého. Čím viac sa zaslúžime o dôstojné postavenie starého človeka, tým viac budeme chápať, že náš život má väčšiu hodnotu. Nič nie je v tomto dôležitejšie, ako dozrievanie osobnosti a lásky. Je len na nás, ako sa zorientujeme. Najlepším príkladom pre nás je Ježišovo morálne poslanstvo, v ktorom nás žiada o súcit s každým človekom, nabáda nás, aby sme pomáhali a naplňovali jeho odkaz lásky k blížnemu. Každý človek, chorý, i umierajúci je v skutočnosti stále živý. Až do konca života má potreby, ktoré je treba uspokojovať, obzvlášť, pokiaľ ide o potrebu netrpieť. Je úplnou samosťou

telesná opatera, starostlivosť o prostredie a jeho prispôbenie zmenám zdravot-

ného stavu. Staráme sa nielen o zdravotný stav, telesnú kondíciu, ale zároveň podporujeme ich psychický a duševný stav.

Práve pri opatovaní našich klientov si čoraz viac uvedomujeme, že hoci strácajú sily, rastie v nich niečo duchovné. Spolu s nimi si uvedomujeme, že život je dar. Dar zadarmo, ale nie nadarmo... Životom

máme slúžiť tak človeku, ako Bohu, pretože v ňom má svoj začiatok i koniec, od neho pochádza, k nemu sa má vrátiť.

Verte, že Dom Charitas žije, nie je prázdny a smutný, klienti nie sú len za dverami izby, mali by ste zažiť tú krásnu atmosféru pri akciách, ktoré sa v ňom konajú. Či už je to ich vlastná práca, činnosť, návštevy, vystúpenia detí zo škôl, birmovancov, všetko to má svoje čaro. Pri fotografiách, ktoré prikladám, som sama nevedela, kto koho chcel skôr obdarovať. Aj teraz som dojatá, keď na nich vidím, ako anjel môže objasniť... Každý, kto tu raz vošiel, odišiel do života obdarovaný...

Janka Benická

Ján Mária Vianney II.

Krátko po prijatí kňazského svätenia bol Ján Mária Vianney menovaný za kaplána v Écully. Tu prežil 3 roky. Stal sa obľúbeným spovedníkom. Mnohí k nemu radi chodili na spoveď, hoci bol popri všetkej svojej добрote dosť prísny. Napríklad, keď niekto prišiel ľahkomyselne do spovednice a neukázal, že je úprimne rozhodnutý vyhýbať sa nielen hriechu, ale aj zlým príležitostiam, prepustil ho bez rozhršenia. Podľa príkladu farára Balleya, začal Ján Mária Vianney za hriešnikom prinášať rôzne sebazápory. Napríklad si nedožičil dostatok jedla, nosil kajúci pás, alebo sa bičoval.

V roku 1818 bol vymenovaný za administrátora do obce Ars – Dombes, ktorá sa stala samostatnou farnosťou až o 3 roky neskôr. V čase pôsobenia J. M. Vianneya, žilo v tejto dedinke len 230 obyvateľov. Bola však povestná bezbožnosťou svojich obyvateľov. J. M. Vianney tu našiel opustený kostol, zato 4 krčmy boli otvorené takmer bez prestávky. Samozrejmosťou bola aj práca v nedeľu, kľatie, ale aj nočné zábavy a hýrenia, ktoré ničili mravnosť medzi ľuďmi. Keď mu prelát odovzdával poverovaciu listinu, povedal: „V tejto farnosti nie je veľa lásky k Pánu Bohu. No vy ju tam vnesiete.“

Ján Mária Vianney takto prosil za svojich veriacich: „Bože môj, som ochotný pretrpieť všetko, čo na mňa dopustíš až do konca môjho života. Chceme znášať hoci aj sto rokov tie najhroznejšie útrapy, len aby si mi pomohol priviesť k tebe duše, ktoré si mi zveril.“ Ľuďi prekvapilo, že z fary, ktorá bola pomerne dobre zariadená, dal povyvážať takmer všetok nábytok. Zato dbal o dobré vybavenie kostola. Zadovážil doň nový oltár, rúcha, pristavil kaplnky. Stravoval

sa veľmi jednoducho, zemiaky uvarené v šupke jedol aj niekoľko dní. Spával na zemi. Napriek mnohým sebazapreniam neraz nevidel výsledky svojho snaženia. Okrem toho, že musel zápasit' s vlastným znechutením, bojoval aj proti útokom diabla, ktorý ho najmä v noci trápil hrozným hmotom a buchotom.

Bol presvedčený, že obrátenie v dedine musia začať muži. A tak vzniklo Eucharistické bratstvo, ktorého členovia sa zaviazali denne konať poklonu pred Eucharistiou v kostole. Títo muži sa tiež starali o poriadok počas nedeľných bohoslužieb, upozorňovali tých, ktorí prišli neskoro a stáli pred dverami kostola, aby prichádzali načas na svätú omšu a tak dávali dobrý príklad. Ženy zase založili Sesterstvo svätého ruženca. Dom prozreteľnosti slúžil ako škola pre dievčatá a sirotu. Veľmi rád mal deti a ony mu jeho lásku opätovali. Raz povedal: „Zem bez detí by bola ako nebo bez hviezd.“

Život J. M. Vianneya bol plný odriekania, znášania rôznych druhov utrpenia. Aj pre nás môžu byť povzbudzujúce jeho myšlienky o kríži:

„Keď trpíme, musíme milovať. Viete, deti moje, na ceste kríža je najťažší ten prvý krok. Strach pred krížom je náš najťažší kríž. Ľudia vo svete sú zúfalí, ak majú kríže; dobrí kresťania by mali byť zúfalí bez kríža! Cez kríž sa prichádza do neba. Choroby, pokušenia, utrpenia, to sú kríže, ktoré vedú do neba. To všetko raz pomínie. Náš Pán je vzor. Vezmime si svoj kríž a nasledujme ho!“

„Bez kríža sa len ťažko

možno stať svätým.“

„Križ je dar, ktorým Boh obdaríva svojich priateľov. Aké je to krásne, každé ráno sa darovať dobrému Pánu Bohu ako obeť! Musíme prosit' o lásku ku krížom a stanú sa nám sladkými.“

Mnohí ľudia túžili stretnúť tohto výnimočného farára, ktorý dokázal čítať vo svedomí iných. Považuje sa za zázrak, že J. Mária Vianney, ktorý takmer nič nejedol, nespál a ukladal si tie najťažšie skutky pokánia, vydržal denne-denne spovedať 16 – 18 hodín a to až do veku 73 rokov.

Už za jeho života boli vykonané mnohé zázraky, ktoré však nikdy nepripisoval sebe.

Zomrel 4. augusta 1858. Podľa jeho želania bol pochovaný v lodi farského kostola v Arse. V roku 1905 bol vyhlásený za blahoslaveného a o 20 rokov neskôr za svätého. Jeho telo sa zachovalo neporušené a v súčasnosti je vystavené v novej bazilike v Arse.

Sv. Ján Mária Vianney – patrón kňazov – oroduj za nás!

Mária Balúnová

Po niekoľkých rokoch

... som si opäť spomenul – a možno to ani neboli roky, len mesiace – na svoje chvíle v seminári. Pamätám si na to, ako sme pozerali na Bohoslovcov z Oravy, keď spoločne organizovali rôzne akcie, keď v „neoravskom svete“ držali spolu. Nielenže bývali v jednom seminári, či spolu chodili po tých istých chodbách, oni boli spolu, boli jedno. A vedelo sa to o nich. A zavidelo sa im to. Prečo to spomínam?

Sme totiž jedna farnosť. Farnosť Trstená. Máme spoločný kostol, spoločnú cirkevnú autoritu, spoločné ulice, ... Ale sme aj jedno? Ja v tom totiž vidím rozdiel. Ako v rodine... Je predsa rozdiel, keď členovia rodiny LEN spolu bývajú, spoluedia, ... to z nich ešte nerobí rodinu, iba spolubývajúcich či spolustolujúcich. K rodine treba ešte urobiť „ďalší krok“. Chápete?

To, že chodíme spolu do toho istého kostola, na tie isté sv. omše, to, že navštevujeme tú istú faru, máme toho istého farára a kaplána, ... to z nás nerobí jedno. Na to je potrebné ešte niečo viac. Spokojnosť s tým, že to „nejako predsa len ide“, je základným jedom, ktorý zabíja, pomaly, nenápadne, ale zabíja. A z nás – z našich rodín, z našej farnosti – sa stávajú mŕtvolky.

... som bol pred nejakým časom pozrieť svojich známych.

. A okrem iného sme sa v našom rozhovore dotkli aj života farnosti, do ktorej patria. Poznám ju, a tak ma zaujímalo, ako je to dnes. Zamrzelo ma, keď mi povedali, že je to mŕtve, že niektoré dobré veci, ktoré kedysi boli, dnes nemá kto robiť. Dôvod, prečo je to tak? No samozrejme preto, lebo všetci sme zaneprázdnení, máme veľa práce, nestíhame.

Pýtal som sa však a pýtam sa stále: „Naozaj?!“ Spomenul som si totiž na to, čo všetko sme v Trstenej dokázali urobiť – vďaka tomu, že sa k nám pridali ľudia, ktorých sme oslovili a poprosili o pomoc. Ľudia, ktorí nesedia doma a nečakajú na to, že za nimi niekto príde a zavolá ich. Ľudia, ktorí majú svoje povinnosti v práci, v rodine, v osobnom živote, ... Aj oni sú zaneprázdnení, aj oni majú toho veľa. Chápete?

Ani v rodine nemôže stáť život na jednom či dvoch členoch. Dnes to naozaj jasne vidieť, že pracovať v zamestnaní je síce tiež práca pre rodinu, ale nie je to jediná práca. Vtedy, keď sa rodina stretne v jednom byte či dome, keď spolu sedia za stolom, či pozerajú TV, vtedy sa najviac (ne-)buduje rodina. Rodina určite nevydrží dlho keď sa napr. otec či mama vrátia unavení z práce a aby si oddýchlí existuje pre nich už len TV alebo noviny, ale nevydrží dlho ani vtedy, keď deti po návrate zo školy si sadnú za PC a doma nepohnú ani prstom. Asi si všetci málo pripomíname slová apoštola Pavla, ktoré napísal Efezanom, keď sa im snažil vysvetliť dôsledky krstu: „*Už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny.*“ (Ef 2,19)

... sa začína aj v Cirkvi

hovoríť o spiritualite spoločenstva ako o štandarde kresťanského života pre všetkých, nielen rehoľníkov žijúcich v kláštore.

„*My starší,*“ napísal pred rokmi Karol Rahner, „*sme boli duchovne individualistami vďaka nášmu pôvodu a formácii.*“ A Ján Pavol II. akoby k tomu dodával: „*Obnovené hlásanie evanjelia nemôže byť dôsledné a účinné, ak nie je sprevádzané silnou spiritualitou spoločenstva...*“ Chápete?

Hoci každá rodina má svoju vlastnú autonómnosť, svoje vlastné „súkromie“, predsa nie je uzavretým celkom, ale je otvorená smerom k iným ľuďom. Veď nemôžeme poprieť naše vzájomné návštevy a ani našu pohostinnosť. Ako voda nezostáva v prameni, ale z neho vyteká, tak je to aj s rodinou a s deťmi, ktoré sa v nej rodia. Človek odchádza z rodiny, ale zasa k ľuďom, aby s nimi nadväzoval nové vzťahy.

To, že sa v našej farnosti organizujú rôzne aktivity pre všetkých, to, že to v našej farnosti žije, ešte nie je znakom spoločenstva. To, čo z nás robí spoločenstvo je ochota nás všetkých prijať spiritualitu spoločenstva za vlastný životný štýl a uplatňovať ju – žiť svoj život nielen s druhými, ale aj pre nich. „*Nech nik nehľadá vlastné záujmy, ale záujmy iného.*“ (1Kor 10,24)

... odkedy žil sv. Augustín, jeho slová, ktoré napísal, neprestali byť pravdou: „*Spolu navzájom tiež tvoríme dom Pána, ale iba vtedy, ak sme vzájomne spojení v láske.*“ Ak sme navzájom spojení v láske. Lebo kto chce milovať, ten si čas vždy nájde. Kto chce milovať, ten hľadá dobro druhého i v druhom.

Dobro, ktoré je len jedno, a predsa v každom z nás iné. Áno, aj

v tom je naše šťastie, že nie sme všetci rovnakí. No zdá sa, že my to nie vždy chápeme. Naša rozmanitosť – to, že reagujeme rôzne, že máme rôzne predstavy, ... – sa stala viac zbraňou, ktorou bojujeme, a nie putom, ktorým spájame. A navyše veľakrát ešte aj zákerne – od chrbta alebo „judášskym bozkom“.

Mám pocit, akoby to bolo aj o nás, čo zažil Ján Pavol II. Pri istej príležitosti povedal, že nikdy nezaбудne na vetu vyslovenú počas eumenického stretnutia s predstaviteľmi protestantských komunit v Kamerune: „Vieme, že sme

rozdelení, ale nevieme prečo.“

Musí prísť čas, keď sa prejaví láska, ktorá zjednocuje! Kardinál F. X. Nguyen Van Thuan vo svojej knihe *Svädkové naděje* píše: „*Mojím snom je cirkev tretieho tisícročia ako dom, ktorý chráni prítomnosť živého Boha, ako Sväté mesto, zostupujúce zhora; nie ako kopa neusporiadaných kameňov, ale ako budova prepojená a harmonická, spevnená žitým spoločenstvom. Mojím snom je Mesto, ktoré žíví vo svojom strede Baránka ako prameň svetla pre celé ľudstvo.“*

Mojím snom je farnosť Trstená

ako spoločenstvo, kde sme všetci iní, a predsa jeden v druhom spoznáваме toho istého Boha, farnosť, kde všetci skutočne hľadáme a budujeme spoločné záujmy... napríklad aj vtedy, keď ide o cirkevnú školu, o prihlásenie nových prvákov, či prácu jej učiteľov a vedenia, alebo keď ide o našich kňazov, či naše spevokoly, alebo akúkoľvek inú pastoračnú aktivitu, či každodenný život nás a našich spolufarníkov.

My to dokážeme, už veľakrát sme to dokázali.

Branislav Kožuch, kaplán

Spiritualita spoločenstva v Cirkvi

- Znamená schopnosť cítiť brata a sestru vo viere v hlbokej jednote tajomného tela – Cirkvi, čiže ako „niekoho, kto patrí ku mne“, aby som vedel spolu s ním prežívať jeho radosti a jeho bolesti, uhádnuť jeho želania, postarať sa o jeho potreby a ponúknuť mu pravé a hlboké priateľstvo.
- Je aj schopnosť vidieť v druhom predovšetkým pozitívne prvky, aby sme ho prijímali a hodnotili ako Boží dar, a to nielen ako dar pre druhého, ktorý ho priamo prijal, ale aj ako „dar pre mňa“.
- Napokon znamená vedieť bratovi „urobiť miesto“, niest' si vzájomne bremená (Gal 6,2) a premáhať egoistické pokušenia, ktoré nás neustále napádajú a budia rivalitu, karierizmus, nedôveru a žiarlivosť.“ (Z apoštolského listu Jána Pavla II. Novo millennio ineunte, 43)

Pápež Ján XXIII., ktorý vedený Bohom zvolal Druhý vatikánsky koncil, hovorieval, že toho, čo rozdeľuje vyznávačov Krista, je oveľa menej než toho, čo ich spája. Toho, čo nás spája, je oveľa viac než toho, čo nás rozdeľuje.

Branislav Kožuch, kaplán

Kto pochopí

Kto pochopí, ako bolí, keď usmievať sa musíš na dieťa, ktoré zajtra už možno nebudeš držať v náručí?

Kto pochopí, ako bolí držať malé telíčko v náručí, keď v bolestivom krči zmieta sa?

Kto pochopí, ako bolí pohladenie, ktorým možno naposledy svoje dieťa obdaríš?

Kto pochopí, ako bolí pozerat' sa do hĺbky detských očí, čo pýtajú sa nemo: „Aj takéhoto chceš ma, mama?“

Kto pochopí, ako bolí riekou utrpenia dieťa sprevádzať?

Kto pochopí, ako bolí nádej darovať, keď sám jej máš už celkom málo?

Kto pochopí, ako bolí strach, čo zvierá srdce

matky, keď dieťa vedie po hrane medzi smrťou a životom?

Kto pochopí...?

Renáta Janoviaková

Spomienka na rev. Jána E. Stasa

Vo filiálke Zábiedovo sa dňa 4.12.2009 konala milá slávnosť. Obecná samospráva a veriaci sa rozhodli uctiť si pamätnou tabuľou pamiatku zábiedovského rodáka, františkánskeho kňaza, národovca a novinára Jána Stasa. Udialo sa tak pri príležitosti 115.výročia jeho kňazskej vysviacky a 75. výročia vysviacky tunajšieho kostola.

Narodil sa 28.6.1872 v Zábiedove, kde navštevoval aj prvý ročník ľudovej školy. O ďalšie štúdium sa postaral jeho strýko, rehoľník - františkán a profesor na žilinskom gymnáziu. Pod strýkovým vplyvom sa rozhodol vstúpiť do rádu sv. Františka. V štúdiách pokračoval v Beckove, Hlohovci a v Kremnici. V tom čase prišla žiadosť od slovenských kňazov z USA o nové sily. Mladý teológ Stas tak na po-

zvanie reverenda Janušeka, farára v Olyphant, v roku 1893 prichádza do scrantonského biskupstva v USA. V Scrantone skončil štúdium teológie a v decembri 1894 bol biskupom O'Harom vysvätený za kňaza.

Ihneď po vysviacke zaujal miesto farára v slovenskej osade Jána Nepomuckého vo Freelande. Osada mala 120 rodín, ale príčinlivý a horlivý mladý rev. Stas ju povzniesol na vysoký stupeň a urobil z nej jedno zo slovenských náboženských, kultúrnych a národných stredísk na americkom kontinente. V roku 1898 odišiel do slovenskej osady Sv.Ducha v Olyphante. Tu zotrval 12 rokov a istý čas spravoval aj susednú farnosť sv. Michala v Jessup. Vysoké pracovné nasadenie na poli duchovnom i národnom však bolo nad jeho sily a na následky vyčerpania v roku 1910 vážne ochorel. Jeho poslednou za-

stávkou bola správa farnosti v slovenskej osade sv. Jána Krstiteľa v Taylor. Tu aj 10.5.1917 zomrel. V USA pôsobil pod menom reverend John E.Stas.

Vo všetkých osadách zanechal trvalé stopy. Vynikal ako organizátor spolkov a svojim kňazským povinnosťami sa venoval ako jeden z najlepších slovenských kňazov. Známa je jeho veľkodušnosť a charitatívna činnosť. Bol pri organizo-

zakladať chceli, nie je pravda. Rev. Stas je jedným z mojich najlepších kňazov.“

Aktívnu účasťou sa vyznačoval aj v americko-slovenských organizáciách. V roku 1893 sa zúčastnil prvého zasadnutia Matice slovenskej v Amerike a stal sa jej zakladajúcim členom. Mimoriadne sa zapísal do dejín Prvej katolíckej slovenskej jednoty. Podporoval aj program Slovenskej ligy v Amerike. V roku 1895 založil vo Freelande nábožensko-politický týždenník Katolíkov.

Vďaka jeho daru, 10 000 dolárov, bola v obci v roku 1931 ukončená a v roku 1934 biskupom Jánom Vojtaššákom vysvätená novostavba rímskokatolíckeho kostola. Zo svojho krátkeho života prežil v Zábiedove len zlomok. Jeho zásluhy pre obec i národ však zostávajú hlboko vpísané do dejín obce i do srdca rodákov.

Pamätnú tabuľu, umiestnenú na stene vedľa vchodu kostola slávnostne odhalil a posvätil vikár františkánskeho kláštora v Trstenej – brat Bernardín, slávnostnú sv. omšu koncelebrovali správca trstenskej farnosti - Jaroslav Chovanec a správca farnosti Liptovská Osada - Peter Žofiak. Po sv. omši sa v kostole konal koncert kresťanskej hudby v podaní Jirího Zmožeka a Igora Mamojku.

Celá slávnosť zanechala hlboký zážitok v srdciach účastníkov a stala sa po rokoch zabudnutia vyvrcholením snáh miestnej samosprávy o získanie informácií týkajúcich sa histórie kostola zasväteného Božskému Srdcu Ježišovmu a toho, kto najvýznamnejšou mierou prispel na jeho výstavbu.

Ján Banovčan

vaní Spolku slovenských kňazov dňa 18.06.1895 v Plymouth. Po boku kňazov Štefana Furdeka a Matúša Jankolu, rodákov z Trstenej, v ňom zotrval až do smrti. Tento spoloček pracoval na tom, aby sa každý slovenský kňaz v USA stal členom Matice slovenskej v Amerike. Stál aj pri kolíske slovenského ženského rádu Sestier sv. Cyrila a Metoda.

V roku 1906 sa slovenskí kňazi i laici scrantonského biskupstva rozhodli zorganizovať Slovenský katolícky kongres. Stas bol medzi tými, ktorí tejto myšlienke venovali najviac času, energie aj peňazí, vďaka čomu bol v rámci maďarskej protiakcie vedenej biskupom Jozefom Kossalkom obvinený zo snahy o založenie nezávislej slovenskej Cirkvi. Jeho biskup, Michal Hoban, sa ho zastal a k obvineniam dal nasledovné vyjadrenie: „*Žeby slovenskí kňazi neodvislú cirkev*

Spomienky na Vianoce

Vianoce. Čarovný čas trblietania, stretávania, splnených želaní... Čas štedrých stolov a štedrejších dlaní... Rozprávkový čas, keď sa snažia byť všetci milí a láskaví... a často sa nám zdá, že ten čas veľmi rýchlo prejde a všetko je zasa ako predtým- málo trblietavé, málo štedré, málo láskavé... Možno je to preto, že človek sa tak ľahko nechá ovplyvniť obalom a práve pre jeho „atraktívnosť“ nevidí, že za Vianocami sa skrýva niečo veľké a úžasné... Tak ako tomu bolo ten prvý raz...vtedy keď sa do nenápadnosti a jednoduchosti maštale narodil Boh. Pár „vianočných“ otázok som položila našim kňazom a tu sú ich odpovede.

Ludia často hovoria, že Vianoce majú najväčšie čaro v čase detstva. Spomeniete si na Vianoce, ktoré boli pre vás v detskom veku výnimočné? Čím?

Branislav Kožuch: To, na čo si ja spomínam v spojení s mojimi detskými Vianocami, je každoročná chvíľa, keď sa rodičia po večeri snažili dostať darčeky pod stromček tak, aby sme o tom nevedeli. Dnes sa na tom smejeme, čo všetko vtedy vedeli vymyslieť, len aby sme ich nechytali

všetky deti sme sa tešili na darčeky.

Aj u vás platí, že s dospelosťou čaro Vianoc vprcháva?

Branislav Kožuch: U mňa platí, že s dospelosťou je čaro Vianoc vnímané inak. No stále je to o čare, len sa naň inak pozerám ako kedysi. A tým, že som bol vlni na Vianoce po niekoľkých rokoch opäť doma s rodinou, boli práve tieto Vianoce pre mňa zvlášť „očarujúce“.

Dominik Holubčík: Myslím, že nie... Ale Vianoce už prežívam úplne inak. Skôr duchovne ako materiálne.

Je pre vás prežívanie Vianoc iné ako v detstve? V čom?

Branislav Kožuch: Určite áno. A v čom? Dnes sa snažím už viac ako inokedy vnímať a prežívať to pravé „vianočné“ – a chcem, aby to bolo moje rozhodnutie, nie vec atmosféry – a v poslednej dobe tiež v tom, že mám pocit, akoby sa Vianoce opakovali akosi rýchlejšie než v detstve.

Dominik Holubčík: Je úplne iné. Predovšetkým v tom, že nie som so svojou rodinou, ale Vianoce prežívam tu v Trstenej. Vždy sa snažím

navštíviť rodičov, či už tesne predtým alebo po sviatkoch.

Každá oblasť na Slovensku je výnimočná vianočnými zvykmi. Aké sú tie vaše?

Branislav Kožuch: Úplne klasické – na Štedrý deň zachováujeme pôst a potom na večeru vždy máme oplátky s medom, bobáľky, kapustnicu a rybu. A neviem, či je to

zvyk, ale určite si neviem predstaviť Vianoce bez polnočnej sv. omše. Nielen preto, že som kňaz, ale predovšetkým ako veriaci. Mrzí ma, keď dnes sa účasť na polnočnej omši vytráca z kresťanského prežívania Vianoc a kostoly sú v túto noc stále viac prázdnejšie. No a samozrejme, odkedy som na Orave, tak sa k vianočným zvykom pridali aj typické oravské zvyky, a tie už poznáte.

Dominik Holubčík: Doma sme mali štedrú večeru klasicky. Naj-

pri čine.

Dominik Holubčík: Doma sme prežívali Vianoce stále v rodine. Najväčšiu radosť sme mali, keď sme na Štedrý deň pripravovali štedrú večeru a ozdobovali stromček. Nepamätám si na konkrétne Vianoce, ktoré boli pre mňa výnimočné, ale naša radosť spočívala v tom, že sme všetci spolu a samozrejme, ako

skôr oplátky s medom, potom sme mali kapustnicu a šalát s rybou. Veľmi sme sa na túto večeru tešili, pretože sme všetci celý deň postili.

Na Vianoce sa rodiny stretávajú a spolu prežívajú tento vzácny čas. Každý kňaz nemá možnosť stráviť tieto sviatky so svojimi blízkymi a mnohí kňazi zostávajú sami. Zažili ste už aj takéto Vianoce? Bolo to pre vás ťažké?

Branislav Kožuch: Počas môjho kňazského života som ešte ani raz nebol na Vianoce sám. Keď som bol kaplánom v Tvrdošíne, sviatkovali sme spolu s farárom a druhým kaplánom, v Hruštíne sme tiež Vianoce prežívali spoločne na fare, prvé Vianoce v Trstenej som zase prežil vo „františkánskom duchu“ a posledné dva roky som na Štedrý večer doma so svojimi rodičmi.

Dominik Holubčík: Už druhý rok som trávil Vianoce mimo svojej rodiny. Skôr ako pre mňa, je to ťažké pre mojich rodičov, pretože sú doma sami. Ale vždy sa im snažím aspoň zavolať a v najbližších dňoch navštíviť.

Vianoce - to je aj čas darčiek. Starostlivo ich vyberáte dlho predtým, alebo kupujete darčeky na poslednú chvíľu?

Branislav Kožuch: No, poviem to veľmi jednoducho - v tomto na mňa neplatí to známe slovenské „o 5 minút 12“, ... ale „o minútu 12“. Nad darčekom rozmýšľam samozrejme už dlhšie, ale nákup (ktorý veľakrát nakoniec úplne zmení moje plánované darčeky) ostáva až na posledné dni.

Dominik Holubčík: Kupovanie darčiek je pre mňa dosť ťažké. Snažím sa ich vybrať už skôr, ale tento rok sa mi stalo, že som ich kupoval dva dni pred Štedrým dňom, našťastie som mal už vopred premyslené, čo budem kupovať.

Renáta Janoviaková

Jasličková akadémia

Tak ako minulý rok aj tento sa zábiedovské deti, spolu s necelou desiatkou dospelých rozhodli skrásliť si čas Vianoc a potešiť všetkých ľudí, ktorí sa tešia týmto najkrajším sviatkom v roku. Hoci ich to stálo veľa driny, nervov a síl, dokázali nacvičiť krásne predstavenie pod názvom „Od úsvitu až po poľnoc“, ktorého dej sa odohráva na Štedrý deň. Bližšie priblížili ľudové tradície a zvyky, na ktoré už dnešné rodiny zabúdajú. Spoločne si zasadli k štedrovečernému stolu a oslavovali Ježiška spolu s ľudovou muzikou Chorvátovcov, malými koledníkmi a višňovníkmi. Pod vedením rodiny Chorvátovcov začali premiérou Jasličkovej akadémie na domácej pôde v Zábiedove, ďalej potešili aj ľudí vo farskom kostole v Trstenej, neskôr po novom roku 3. januára sa vybrali na Liptov. Svoje putovanie ukončili v Brezovici, kde vystúpením dali bodku za Vianocami.

Marta Floreková

Živý betlehem v Trstenej

Po minuloročnom úspechu trum mládeže spolu s mladými, (Vianoce 2008), ktorý medzi obyvateľmi Trstenej zaznamenal živý betlehem, nebolo vôbec ťažké rozhodnúť sa, či počas tohtoročných Vianoc 2009 príbeh betlehemskej noci v našom meste znova ožije.

Stalo sa... V nedeľu 27. decembra 2009 na Námestí M. R. Štefánika ponúklo Oravské cen-

d'alšími ochotnými ľuďmi z mesta i okolia príbeh narodenia Ježiša naživo všetkým, ktorí na námestie prišli. A navyše aj s prvkami tradične slovenskými, či o r a v s k ý m i . Okrem betlehemskej maštale v tohtoročnom živom betleheme v Trstenej bola aj kováčka dielňa či výrobnia syra a syrových korbáčikov. A vďaka ochotným rodičom z Liesku sme mali aj živého „Ježiška“. Najväčšiu pozornosť – zvlášť u detí – získal konský záprah, na ktorom sa deti mohli previesť, zaujali aj ďalšie živé zvieratá: ovce a teliatko. Samozrejme nechýbal vianočný nealkopunč a vianočné oplátky či medovníky.

Program spustili mladí z Cool Clubu scénkou, v ktorej nám všet-

kým pripomenuli, že Vianoce majú svoj najhlbší význam vo Veľkej noci – v ochote človeka žiť život bez hriechu a v Božej milosti vykúpenia. A pokračovali vianočné koliedy na rôzne spôsoby – od gájd cez tradičných „koledníkov“ až po moderné, ktorými mladí z Liptovských Sliachov program zakončili. Do programu – ako postavy v betleheme – sa tohto roku zapojili aj chalani z

resocializačného zariadenia v Bobrove. Znova sme si takýmto spôsobom spoločne pripomenuli, že poslanstvo vianočnej noci nie je len spomienka na dávne časy, ale je živé aj dnes. Ježiš, Panna Mária, Jozef, pastieri, traja mudrci... nepatria do histórie, lebo dnes sme nimi my.

Trvalo to síce len jedno popoludnie, ale veríme, že aj prostredníctvom takýchto aktivít, si v Trstenej pravé Vianoce nedáme vziať. Ani nie tým, že by sme na ne zabudli, ale hlavne tým, že z nich spravíme rozprávku, krásnu a romantickú, ale rozprávku. Uverme v skutočné Vianoce, žime skutočné Vianoce. Najlepšie počas celého roka.

Branislav Kožuch, kaplán

Záleží nám...

Takýto bol názov benefičného koncertu, ktorý Oravské centrum mládeže v spolupráci s mestom Trstená, OZ Pro nobis a OZ Persona zorganizovalo 6. januára 2010. Išlo o tradičný trojkráľový koncert, ktorý sa v Trstenej koná posledné roky každoročne. Tohto roku troma „trojkráľovými“ darmi, ktoré organizátori dali divákovi v zaplnenej sále MsKS, boli:

Adam Ďurica, talent roka 2008, divadlo rúk Nádej, ktoré zahráli mladí ľudia z Liptovskej Tepličky a hlavný hosť programu Old School Brothers, víťaz súťaže Slovensko má talent.

Vďaka nim sa podarilo vytvoriť viac ako dvojhodinový program,

ktorý vôbec nenudil. Všetky tri vystúpenia mali v Trstenej svoju úspešnú premiéru. Dôkazom toho bol nielen potlesk, ktorým ich diváci odmeňovali, ale aj pocity, s ktorými zo sály odchádzali – tak diváci ako aj samotní účinkujúci. Spokojnosť vládla na obidvoch stranách.

Spstrením programu určite bola aj súťaž o Najlepší vianočný dezert v meste Trstená. Na výzvu ukázať pred verejnosťou svoje „kulinárske“ zručnosti zareagovalo 12 ľudí – od mladých, ktorí piekli koláč po prvýkrát, až po skúsených domácich cukrárov. Nakoniec odborná porota vybrala víťaza, p. Dagmar Fukasovú, ktorá si odniesla

okrem úžasného titulu a potlesku, aj vecné ceny. Výber poroty „skontrolovali“ aj diváci, keď si na nich v závere programu pochutnali.

Koncert sa konal ako vyvrcholenie verejnej zbierky, ktorú OCM organizovalo v prvé dni roka 2010 na podporu práce s mládežou v OCM a Cool Clube.

V zbierke sa podarilo vďaka štedrosti Trstenčanov a ďalších ľudí dobrej vôle vyzbierať viac ako 1 700,- €, ktoré budú využité na prácu s mladými v OCM a Cool Clube.

Všetkým partnerom, sponzorom a dobrodincom ďakujeme za podporu.

Branislav Kožuch, kaplán

V Ľudskej plnosti

V posledný deň Vianočného obdobia, na sviatok Krstu Krista Pána, naše farské ochotnícke divadlo malo svoju premiéru predstavenia s názvom „...v plnosti času“. Tému vianočných udalostí spracovali ochotníci spolu s pánom farárom, pod vedením Renátky Janoviakovej podľa biblických udalostí. Ak niekto čakal sladkú idylku Vianoc, možno bol trochu sklamaný, tá sa nekonala.

Hneď v úvode pri výstupe Joachima divák musel postrehnúť, že pôjde o priblíženie reality života, lebo nikto z nás sa doteraz určite nestretol s tým, že Joachim pri narodení Panny Márie šomral, pretože chcel chlapca a nie dievča, presne tak, ako väčšina aj súčasných mužov. A prečo nie!

Ak niekto pozná aspoň trochu históriu, s úprimnosťou musí priznať, že to bolo práve tak, a možno aj horšie. Ak muži dávajú poznať svoju nevôľu dnes, o čo viac ju museli prejavovať vtedy, keď žena neznamenala veľa?

Krásne sa dalo uvažovať aj nad

ostatnými výstupmi, ktoré konečne zotrelí idylku zasnežených Vianoc

ako ich vnímame my. Veľmi pekne bola spracovaná časť rozhodovanie sa Márie.

Tu by sa možno dalo oponovať, ako mohol diabol pokúšať Pannu Máriu, vo Sv. písme sa o tom nič nehovorí. Ale predsa. Ak diabol pokúšal Ježiša, ktorý je Boh (lebo mu

to dovolil), prečo by nemohol pokúšať dovtedy obyčajné, aj keď Bohom vyvolené dievča, ktoré malo slobodnú vôľu a mohlo povedať Bohu aj NIE! Takto je to naozaj priblížené z ľudskej stránky, lebo diabol nikdy nemešká ak sa jedná o marenie Božieho plánu.

Výrazne bola spracovaná aj postava Jozefa, ktorý bol konečne uvedený ako mladý muž so všetkými kladmi ale aj zápormi. Veľmi mi rezonovala veta: „Čo na to povedia ľudia?“ Ako veľmi často ju používame aj my. Ale dokážeme sa nakoniec rozhodnúť v prospech niekoho slabšieho ako Jozef, alebo byť na strane verejnej mienky?

Ochotníci nám naozaj ukázali, že nie je potrebné zahaľovať témy Sv. písma do niečoho rozprávkového čistého a jedinečného, ale snažiť sa na ne pozeráť ľudskými očami. Takto sa naučíme chápať to, čo nám Boh chce povedať v každodennej realite života. Zaslúžene im všetkým patrí naše uznanie, pochvala a vďaka.

Andrea Šprláková

Ako na Nový rok, tak po celý rok!

„Nesed' stále pri tej obrazovke! Môžeš aj dačo užitočné spraviť! Ako na Nový rok, tak po celý rok! A to hádam nechceš celý rok preleňovať...!“ Možno aj u vás – veselo, či vážne zaznelo takéto „proroctvo“.

Prvý tohtoročný víkend sme však nezaháľali. Kto? No určite viac ako 60 detí a mladých z Trstenej i Zábiedova a minimálne 120 rodín z celej farnosti. Všetci tí, ktorí sa zapojili do celoslovenskej akcie eRka – koledovanie Dobrej noviny. Spoločne sme darovali 1440 eur a 2304,50 slovenských korún na pomoc ľuďom, ktorí nemajú priaznivé podmienky pre život a vzdelá-

nie. Zvlášť obdivujem obetavosť a neskutočnú energiu najmenších – namiesto prvej sánkovačky /v neďeľu konečne napadol sneh/ dokázali prísť a 5 hodín veselo koledovať!

Na záver ešte jedno malé želanie – kiežby tak, ako na Nový rok, sme po celý rok dokázali byť k sebe štedrý, milší, pozorní na potreby iných! Nech nielen v čase sviatkov

si dokážeme nájsť čas na milé slovo, dobrý skutok, modlitbu za našich blížnych; návštevu, ktorá poteší v samote.

P.S.: Informácie o všetkých projektoch, ktoré podporuje Dobrá novina nájdete na: www.dobranovina.sk, alebo v časopise Dobré noviny, ktorý vyjde s aktuálnymi informáciami v septembri.

Mária Laceková

Čo by bolo, keby....

V uplynulom roku bolo toho naozaj požehnané. Návčiky, výlety, duchovné obnovy, diskotéky, vystúpenia na Orave, na Spiši, v Martine, v Krakove, Čechách, muzikál, nahrávanie vianočného CD, jasličková pobožnosť, koledovanie...

Všade, kde prídeme, sú ľudia milo prekvapení – nielen speváckym umením zboru Mária, ale aj dobrým správaním a milou atmosférou, ktorú deti i mladí vedú okolo seba vytvoriť. Ja sama som Pánu Bohu vďačná, že môžem spolupracovať s týmito úžasnými ľuďmi. A verím, že mi odpustíte, ak v týchto riadkoch nebudem opisovať všetky akcie a miesta, ktoré sme počas roku 2009 uskutočnili alebo navštívili. Možno práve preto, že ich bolo tak veľa, si dobre uvedomujem, čo by bolo, keby...

zbor Mária tvorila iba jeho vedúca a nadšená skupinka chlapcov a dievčat, ktorá chce spolu pekne spievať... Pretože za tým všetkým stojí mnoho ľudí, ktorých na pódiu možno nestretnete. Ale bez nich by to jednoducho nešlo. Týmto dnes patrí moje a naše spoločné ĎAKUJEM: kňazom, ktorí nám venujú kopec času i energie a venujú sa našej duchovnej formácii, spoločenstvu mojich „predĺžených rúk“, vďaka ktorým si budete myslieť, že nie som človek, ale chobotnica :), lebo ich je naozaj viac ako 2; „naším zboristom“, ktorí už čo - to vedú o mojej tvrdohlavej, ulietanej a často zábudlivej povahe :), ale majú neskutočnú trpezlivosť a vždy sa na nich dá spoľahnúť; ochotným miništrantom, bez ktorých by žiadna akcia nemala potrebný šmrnc; všetkým tichým pomocní-

kom, bez ktorých by nevznikol muzikál – či už jeho predloha, kulisy, kostýmy, prenosné pódium, propagácia... . Všetkým rodičom, ktorí nám dôverujú a neboja sa zveriť svoje ratolesti počas návčikov, ale aj vystúpení a výletov, úžasným maminám, ktoré šijú, operujú, žehliu nemalé kopy kostýmov, aby všetko vyzeralo tak, ako má. A tiež všetkým, ktorí možno nepatria do žiadnej zo spomínaných kategórií, ale „držia nám palce“ a myslia na nás v modlitbách, ktoré tak veľmi potrebujeme!!! Verím, že aj v ďalšom roku z nás budete mať radosť!

„Všetko to, čím sme a čo máme si nechceme sebecky nechať iba pre seba, ale chceme sa o to podeliť, odovzdávať to a šíriť ďalej. Pane, buď prítomný v našom úsilí, obete i radosti nášho života!“
Mária Laceková

Nový rok v Alfe

Začiatok tohto roku bol pre zbor Alfa veľmi náročný, nielenže stihli nahráť a vydať CD, ale stihli aj odohrať koncerty v Zakopanem, Nowom Targu, Spišskej Belej a Trstenej.

Projekt, do ktorého bol náš mládežnícky zbor zapojený sa pripravoval už vyše roka a jeho hlavnými tvorcami boli naši priatelia zo zboru Echo Gorczanskie. V rámci projektu sme sa 5. januára v skorých ranných hodinách vypravili do krakowskeho nahrávacieho štúdia. V ňom sme strávili náročný, no napriek tomu veľmi veselý čas. Nahrávali sme 7 piesní s vianočnou tematikou, ktorých notový zápis aj s textami boli vydané v spevníku. Takto pripravení sme sa pustili do koncertnej šnúry s našimi partnermi z Echo Gorczanského.

Začínali sme 23. januára v Zakopanem, kde ani svetový pohár v

skokoch na lyžiach nezabránil ľuďom prísť na náš spoločný koncert. Pokračovanie koncertov bolo v domácom kostole našich priateľov, v Nowom Targu hneď na druhý deň. Potešilo nás, že sa na nás prišiel pozrieť aj náš pán dekan Michal Tondra.

Po poľskej časti koncertov nasledoval týždňový odpočinok, no hneď ďalšiu sobotu 30. januára sme opäť vyrážali, tentoraz do Spišskej Belej. Atmosféra na koncerte bola vynikajúca, domáci nás nepustili, kým sme oba zbory nezaspevali po dva "prídavky". Posledný koncert bol v nedeľu 31. januára v kostole v Trstenej. Lepší záver celej koncertnej šnúry sme si ani

nemohli želať. V domácom prostredí v rodinnej atmosfére sa vždy spieva najlepšie.

Na záver chceme poďakovať zboru Echo Gorczanskie, ktoré nás zapojilo do tohto projektu, Európskej únii - európskemu fondu regionálneho rozvoja, Jožkovi Fábrymu za organizačné záležitosti a samozrejme všetkým ľuďom, ktorí boli oceniť našu námahu na koncertoch.

Štefan Žembéry

Tristianus sa predstavuje

Kto bol Tristianus?

Základ slova Tristianus je v názve nášho mesta Trstená pôvodne „Tristiana“. Podľa histórie, v Ostrihome žili paulíni, ktorých generálom bol Tristianus, bola vydaná zakladacia listina mesta Trstená v roku 1371. Mesto Trstená ako pútnické mesto bolo zverené práve paulínom. Vychádzajúc z týchto historických skutočností vznikol názov nášho miešaného speváckeho zboru.

Kedy sme vznikli?

Miešaný spevácky zbor sa v roku 2005 pretransformoval z pôvodne mužského speváckeho zboru, pôsobiaceho pri Farskom úrade v Trstenej, pod vedením Zuzany Šarekovej. Po tejto zmene taktovku z jej rúk prevzal a dodnes drží mladý, ambiciózný dirigent Pavol Bažík. Úspešne vedie 28 členný zbor so 6 altistkami, 8 sopranistkami, 7 tenormi a 7 basmi. Členov zboru spája láska k hudbe, chuť prinášať radosť spevom nielen sebe, ale aj druhým.

Po vydarenom debute v roku 2005 pri príležitosti osláv vysvätenia kostola sv. Martina v Trstenej, nasledoval celý rad vystúpení predovšetkým v rámci sviatočných a nedeľných bohoslužieb.

Poslaním nášho zboru sa stalo nielen rozširovanie radosti, ale aj uctievanie pamiatky patrónky mesta Trstená v rámci koncertného projektu SPIEVAME MÁRII a vzdávanie pocty významným oravským rodákom, akými boli Mons. Trstenský či Štefana Šmálik.

Naše mohutné melodické hlasy preleteli až za hranice Slovenska. V

roku 2007 ich v chráme sv. Víta obdivovali Pražáci. Spevácky zbor účinkoval vo viacerých mestách a obciach ako napríklad pri vysviacke novokňazov Banskobystrickej diecézy, predstavil sa novoročnými vystúpeniami v Oravskej Lesnej, zopakoval každoročné vystúpenie vo farnosti Veličná.

Účinkovanie speváckeho zboru sa neobmedzuje len na chrámový spev, ale tóny piesní zazneli aj pri rôznych príležitostiach organizovaných v meste Trstená, napríklad pri príležitostiach významných spomienkových akcií rodákov mesta a cirkevných osobností pôsobiacich v

meste. Tiež aj na spoločenských akciách ako Deň matiek, či Kultúrnych dňoch v Krakove alebo v Zuberici.

Zbor sa často prezentuje aj v rámci zoskupenia zborov hornej Oravy ako Hornooravský spevácky zbor. Spolu s Miešaným speváckym zborom z Nižnej a zborom AFFICIO LAETITIA z Tvrdošína sme sa prezentovali v rámci koncertného projektu HLADANIE SVETLA ako aj v projekte realizovanom v spolupráci so speváckym zborom UNA CORDA pôsobiacom pri ZUŠ P.H. Bohúňa v Dolnom Kubíne.

Nemôžem ani nespomenúť to, že spolupracujeme aj so speváckymi telesami z Čiech a to so zborom Jaroslav zo Bzenca a s horickým speváckym zborom Vesna a Ratibor. V týchto mestách sme absolvovali niekoľko úspešných spoločných koncertov, ktoré nás postupne formujú ku kvalitnejšiemu a profesionálnejšiemu výkonu.

V školskom roku 2008/2009 sa väčšina členov miešaného zboru zapísala do 1. ročníka základnej umeleckej školy do hudobného odboru Zborový spev štvorročné štúdium pre dospelých pod vedením učiteľa a nášho dirigenta Pavla Bažíka. Tak sme sa z členov speváckeho zboru stali spolužiaci a naše spoločné nácviky vyučovacími hodinami. Stali sme sa žiakmi a žiaci chodia na výlety. Preto sme zorganizovali už niekoľko výletov. Navštívili sme Čenstochovú, Wadovice a Zebrydovskú kalváriu spolu s rodinnými príslušníkmi a postulantmi z františkánskeho kláštora.

Naše pôsobenie a účinkovanie získava z roka na rok širšie dimenzie. V tomto roku plánujeme ďalšie koncerty, vydanie CD, s našimi piesňami a propagáciu zboru tvorbou kvalitnej web stránky nášho zboru a vydanie propagačných materiálov.

Za všetkých členov speváckeho zboru sa chceme poďakovať nášmu obetavému dirigentovi a spoločne za všetkých členov zboru vyjadrujem želanie, aby naše spevácke snaženie duchovne obohatilo všetkých, ktorým s radosťou a potešením spievame.

Erika Kristofčáková

Radost' druhým

Spievame Márii 2010

Ešte sme ani nestihli poriadne zhodnotiť jubilejný XV. ročník festivalu, a o slovo sa už hlási ďalší, XVI. ročník.

Pieseň, modlitba a hlavne dobrá nálada v spoločenstve „nielen vekom“ mladých aj minulý rok dominovala aj minuloročnému festivalu. V dňoch 18. – 19. júla sme absolvovali program, na ktorom tvrdo pracovali organizátori a aj samotní účinkujúci. Počasie nám síce nevyšlo, no našťastie nič neubralo na kvalite festivalu. Práve takýto vydarený ročník, nás zaväzuje k zorganizovaniu XVI. ročníka práve na takej istej, a možno ešte vyššej úrovni.

Preto sa na vás obraciame s prosbou o vaše názory a pripomienky k minuloročnému festivalu, no radi privítame akékoľvek nápady a podnety, ktoré nám pomôžu pri organizácii nasledujúceho - **XVI. ročníka nášho festivalu SPIEVAME MÁRII 2010.**

Vaše pripomienky a návrhy zasielajte na adresu: spievamemarii@gmail.com

Organizačný výbor

Oravské centrum mládeže

Pozýva na svoje pravidelné aktivity:

- **modlitbový zápas** za závislých na Slovensku, zvlášť na Orave – každý utorok o 18.30 (sv. omša, ruženec, agapé);
- **modlitba chvál** za mladých na Orave – každú poslednú nedeľu v mesiaci o 18.00;
- **aktivity Cool Clubu** (pondelok, streda 13.00 – 21.00, piatok 13.00 – 22.00, sobota 17.00 – 22.00).

„Všetci ste srdečne pozvaní aj bez ohlásenia!“

Hľadá externých dobrovoľníkov na pravidelnú službu počas roka 2010 (čas a rozsah závisí podľa vzájomnej dohody) na pozície:

- **projektový manažér**, ktorý sa vyzná v tejto oblasti a má skúsenosti z písania a podávania projektov a je ochotný svojou službou (popri zamestnaní) prispieť k rozvoju OCM;
- **kuchár**, ktorý by nám chcel a vedel pomôcť s prevádzkou kuchyne (nie je potrebné variť, ale potrebujeme pripravovať jedálne lístky, normovanie, ...);
- **barman(-ka) v Cool Clube**, ktorý má aj ochotu pracovať s mladými a pre mladých;
- **sociálny pracovník**, ktorý chce pomáhať mladým v krízovej životnej situácii (nezamestnaní, závislí, rozbité rodiny, ...) či už v oblasti poradenstva alebo priamou pomocou;
- **kondičný tréner** (pre novozriadzované fitness), ktorý má skúsenosti v tejto oblasti a aspoň minimálne odborné znalosti;
- **PR manažér**, ktorý by nám pomohol s medializáciou nášho centra a našich aktivít a pri komunikácii s médiami;
- **grafik**, ktorý by mal čas a chuť nám graficky spracovávať a pripravovať materiály (letáky, plagáty, ...);
- **webmaster**, ktorý by vedel a mohol nám pravidelne aktualizovať našu web stránku;
- **pomoc pri upratovaní** v OCM a Cool Clube.

Na všetky pozície nejde o zamestnanie (ani na čiastočný úväzok), ale dobrovoľnícku prácu napr. popri zamestnaní, štúdiu alebo „nezamestnanosti“.

„Neponúkame mzdu a peniaze, ale nové skúsenosti s novými ľuďmi, nové výzvy k osobnému rastu a službu pre druhých, ktorou získate aj vy – to, čo sa zaplatiť peniazmi nedá... „

Ponúka pomoc:

- **vo forme poradenstva** pre tých, ktorí hľadajú riešenia ako si poradiť so závislosťou (na alkohole, drogách a pod.) či už u seba alebo svojho blízkeho;
- **vo forme konkrétnej intervencie a pomoci** (závisí od danej situácie) pre tých, ktorí sú v krízovej životnej situácii, podľa možnosti a potrieb na základe vzájomnej dohody;
- **vo forme poskytnutia priestorov Cool Clubu** pre „uzavretú spoločnosť“ po vzájomnej dohode a splnení všeobecne daných podmienok;
- **vo forme poskytnutia priestorov OCM** pre skupiny aj s ubytovaním
„Priznať pred sebou i druhými problém a prosiť o pomoc nie je hanba ani slabosť, ale prejav odvahy postaviť sa zoči-voči problémom a krízam.“

Môžete pomôcť :

- vo forme 2 percent** zo zaplatenej dane pre OCM;
- darcovskú SMS pošli v čase február – apríl 2010 v tvare „DMS OCM“ na číslo 877.**
(Cena 1 SMS = 1,- € na podporu OCM a jeho aktivít pre mladých.)
„Náš pôst je nielen o zrieknutí, ale je „dotiahnutý dokonca“ až vtedy, keď to, čo sme ušetrili pôstom, dáme núdznym.“

Viac informácií na: tel.: **0905 709 321** alebo **ocmustie@ocmustie.sk** a tlačivá na **www.coolclub.sk** alebo **osobne** v Cool Clube, Oravskom centre mládeže alebo farskom kostole.

Ďakujeme

Miništranti

Chalani, ak máte záujem a chuť miništrovať,

príďte pred sv. omšou do sakristie aspoň 10 min pred jej začatím.

Čo vás čaká?

Okrem pravidelnej služby pri Božom oltári chodíme na rôzne miništrantské výlety, opekačky, v piatky večer hrávame v telocvični ZŠ futbal, v pondelky mávame zvyčajne stretnúť, na ktorých si zahráme kalčeto alebo UNO, mávame duchovne obnovy... .

Všetkých radi privítame, tak prekonajte svoju lenivosť alebo strach a pridajte sa k nám.

Zo školských lavíc

- Učiteľka donesie do triedy kríž. Keď ho zavesí na stenu, príde prváčik a pýta sa, prečo tam dala ten kríž. *„No preto, lebo sa stále len bijete, robíte si navzájom zle, potom ešte aj žalujete a už to nemôžem ani vidieť a ani počúvať, tak poprosím Ježiša aby mi pomohol.“* odpovedá učiteľka
Nato sa žiačik pýta: *„Mohol by som poprosiť namiesto vás?“*
Učiteľka prikývne a žiačik sa obráti ku krížu a zaprosí: *„Ježiš, prosím ťa, pomôž našej pani učiteľke, aby nevidela a ani nepočula, keď sa bijeme, robíme si zle a žalujeme.“*
- Kedy sú Vianoce? *„Keď mama uprace, navarí, upečie koláče, postaví stromček a povie mi, že tento rok nedostanem od Ježiška nič, lebo som neporiadny a lenivý, no napriek tomu mi Ježiško donesie väčší darček ako jej.“*
- Kedy sa začína tento rok pôst: *„U nás sa pôst začína vtedy, keď mama zistí, že ocko zase pribral a nechce piecť koláče!“*
- *„Môj najlepší kamarát je ten, čo mi požičia všetko, čo potrebujem, ale nesmie odo mňa nič chcieť, lebo moja mama povedala, že sa nepatrí pýtať nasilu nič od druhých.“*

Učme sa láske

Každý rok, každý deň, hodina, či minúta sú v našom živote niečím výnimočné. Pamätáme si na udalosti, ktoré nás oslovili, pohladili na duši- obohatili. To všetko sa však nepripraví samo, stojí to námahu ľudí, spoločenstva, kolektívu. Stretnúť v dnešnej dobe takýchto ľudí je balzomom na dušu.

Chodíme pomedzi ľudí a z ich tváří sa dá vyčítať, čo prežívajú, nad čím sa trápia. Malí by sme sa naučiť čítať z týchto tváří našich blízkych, priateľov. Vedieť čítať z tváre znamená vžiť sa do situácie toho druhého a pomôcť mu. Niekedy stačí len úsmev, milé slovo a bariéra mlčania sa prelomí, zistíme, že je tu ktosi, kto nás chce vypočuť, povzbudiť. Komunikovať s človekom dáva možnosť niečomu sa naučiť, povzbudiť sa.

Nevšímavosť si však vždy hľadá výhovorku. Teraz je tou výhovorkou hospodárska kríza. Tá sa však začala vlani, a aké boli naše

vzťahy na pracoviskách, školách, úradoch, spoločnostiach, rodinách po iné roky? Hľadáme vždy vinníka, no nie sme nimi my sami? Naša sebaláska už nepozná a nevidí starčeka, či starenku, ktorí potrebujú pomoc. Naše deti pre našu zaneprázdnenosť prichádzajú o lásku a hľadajú ju v inom- drogy, alkohol. Manžel nemá pochopenie pre manželku, manželka pre manžela. Rozpadajú sa manželstvá, často aj preto, lebo mladých ľudí, ktorí ich uzatvárajú, nemal kto pripraviť do života. Pripraviť na situácie, ktoré manželstvo prináša. Nevedia, čo je obeta, pokora a nie sebaláska, ale

láska. Tej je všade málo, ba čoraz menej.

Učme sa teda čítať z tváre tej najväčšej Lásky, ktorá sa obetovala za nás- Ježiša Krista. Vymeňme teda sebalásku za lásku, pýchu za pokoru, nevšímavosť za vľúdnosť. Svet bude krajší, ľudia milší. A nezabudnime si položiť otázku: „Ktorá kríza je horšia, tá hospodárska, alebo tá v nás?“

Marka Schifferdeckerová

Farská matrika

Krsty

Trstená

Richard Amrich, Filip Kumor, Sofia Stasová, Matúš Javorek, Pavlína Vnenčáková, Jakub Brnča, Sofia Stareková, Sandra Parížová, René Meliško, Katarína Alexandra Lorková, Ema Zuberská, Alexander Gregor, Adam Pekarčík, Vivien Zosáková, Rastislav Krasul'a, Sára Zemančíková, Natália Majdánová, Lukáš Papán, Peter Lepáček, Lilien Daňková, Samuel Liss

Zábiedovo

Laura Matušková, Diana Farkasová, Sofia Kuboleková

Pohreby

Viktória Jašušáková (1929), Mária Durecová (1924), Ján Tyrol (1954), Jozef Branický (1930), Zdeno Kališ (1954), Štefan Janotík (1928), Mária Štrbová (1926), Katarína Gaššayová (1950), František Makan (1949), Klement Púcat (1936), Štefan Šefčík (1952)

Sobáš

Peter Kuboško a Zuzana Jurinová

Zaspomínajme si

„...v plnosti času“

Vydáva: Rímsko katolícka cirkev, farnosť Trstená. Cenzor: ThLic. Ing. Jaroslav Chovanec. Redaktori: Bc. Andrea Šprláková, Mgr. Dominik Holubčík, p. Bernardín Šmid OFM, Mgr. Renáta Janoviaková, Mgr. Mária Laceková, Mgr. Jana Benická. Grafická úprava: Aurel Šprlák. Jazyková úprava: PaedDr. Mária Balúnová. Tlač: Ján Jankola RaR, Trstená. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ Spišské Podhradie 25.5. 2009, č. j.: 840/09. Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátenia príspevkov. Voľne nepredajné. E-mailová adresa časopisu Radosť: redakciaradost@gmail.com